

**[Udenrigsministeren.]**

rigsminister, hr. Malik, der var på vej igennem København. Det er klart, og det vil hr. Ninn-Hansen sikkert også forstå, at selv om vi kan drøfte åbenhed om udenrigspolitik i andre sammenhænge, kan man ikke stå i enkeltheder og redegøre for en sådan samtale, for så lukker man for mulighederne for andre åbne samtaler. Jeg kan kun sige, at hr. Maliks vurdering var af en sådan art, at jeg var ganske optimistisk efter at have hørt hans vurdering af det, han anså for den fremtidige udvikling i den del af verden.

Hr. Honoré sagde, at man burde vel undersøge, om de hjælpeaftaler, der nu findes af forskellig art, sådan helt automatisk går videre til et nyt styre. Jeg har været inde på, at de for så vidt rent faktisk bør gøre det, eftersom behovet er der, nøden er der, den er i nord, den er i syd, og i den forstand bør de gå videre, men det er klart, at skal man f. eks. videreføre låneaftaler med Sydvietnam, må der være en regering i Sydvietnam, vi kan lave låneaftaler med, og det vil jeg formode der er, mens vi står og taler her eller i løbet af få dage. Men det er klart, at vi må være sikre på, at der er en modpart at føre forhandlinger med om lån og andre ting, som kræver regeringsafgørelser fra begge sider.

Jeg skal begrænse mig til disse bemærkninger til ordførerne og vil blot til slut sige, at som statsministeren også gav udtryk for det i sit indlæg for et øjeblik siden, må det nu være opgaven at se fremad. Det er regeringens håb, og det er et håb, jeg går ud fra deles af alle her, at udviklingen i Vietnam nu vil være præget af den forståelse, som er det eneste, der virkelig kan bidrage til, at de mange og dybe sår, som denne lange krig har efterladt, kan heles. Til denne forsoningsproces kan landene verden over bidrage på mange måder og især begribeligvis ved bistand til den nødlidende vietnamesiske befolkning. Danmark har jo gennem årene under skiftende regeringer ydet ret betydelige bidrag af humanitær art. Det begyndte som bekendt allerede, mens krigen stod på, før Parisaftalerne, og regeringen vil fortsat følge behovet for humanitær bistand og vil også søge folketings gennem dets finansudvalg om en fortsættelse af humanitær hjælp, når der er behov for det, og hvor der er behov for det.

Også på det egentlige genopbygningsområde er der vældig store opgaver, og trods de meningsforskelle, der har været om genopbygningsbistanden — det er jo dér, meningsforskellene er kommet frem — er det mit håb, at vi også på dette område kan opnå tilslutning til, at vi kan føre en konstruktiv linje videre.

Det, der er sket i disse dage, er, at et hårdt og et blodigt kapitel er forbi i Vietnam, og nu gælder det, som det er sagt, fremtiden. Nu gælder det genopbygningen, og nu gælder det en politisk udsoning, og her må det efter min og regeringens opfattelse være en dansk opgave at yde bidrag hertil både i direkte kontakt med regeringerne derude og også i internationale forsamlinger, hvor der er mulighed for at lade en dansk røst lyde i denne sammenhæng.

**Formanden:**

Vi går til anden omgang, hvor taletiden er indtil 5 minutter.

**Lasse Budtz (S):**

Hr. Arentoft beroligede os alle ved at meddele os, at han ikke ville tage ordet en gang til, hvis han ikke blev provokeret. Jeg håber ikke, jeg provokerer hr. Arentoft til at tage ordet en gang til, men jeg vil dog gerne sige, at der kan ikke være tvivl om, at Amerika har baseret sin politik i Vietnam på et falsk grundlag, nemlig på et demokrati, som ikke eksisterede, og vi ville være en dårlig allieret til Amerika, hvis vi ikke fremhævede den slags ting, hvis vi blot bøjedede os ideologisk for alt, hvad USA står for. I den forbindelse synes jeg, det er meget positivt, hvad EF besluttede for nylig, nemlig ikke at rette sig efter en amerikansk henstilling om ganske automatisk at følge amerikansk udenrigspolitik. Jeg synes, det er en positiv europæisk tilkendegivelse, som jeg hilser meget velkommen.

Til hr. Stinus vil jeg sige, at jeg fuldkommen deler dette synspunkt, der går ud på, at USA har haft en tragisk evne til ofte at alliere sig med de yderste højrekræfter af en næste manisk rædsel for enhver form for socialisme, som man altid udlægger som kommunisme. Det er da heldigvis ikke det samme, men i USA er man ikke rigtig i stand til at kende forskel på disse ting.

Hr. Ninn-Hansen glemte eller vil ikke